

Zd
5770

F. K. 65

Z d
5770

PRORECTOR

ACADEMIAE VITEMBERGENSIS

D. IOGOTHOFREDVS BERGERVS

POTENTISS. POLON. REGIS ET PR. ELE CTORIS SAX. ARCHIATER, COLLEG MEDICI SENIOR ET PROFESSOR PRIMARIVS

CIVIBVS ACADEMICIS

S P D

ET rei postulat indignitas, et nihilo feliciorum, quae nostra uidit aetas, exemplorum peracerbus admonet sensus, ut doleamus uicem concionis Sirmiensis, cum recordamur, quam malam retulerit iis gratiam, a quibus summo receptus erat studio, Photinus. Alebat aliquid monstri, disciplina, et consuetudine, Marcelli, antistitis Ancyрани, corruptus antehac, sed fraudem probitatis simulatione dissimulabat. Valebat ingenio, abundabat doctrina, utebatur eloquentia, facili et copiosa, et naturali quodam bono ad mouendum, persuadendumque instructa. Quibus rebus quantum augebatur opinio, de uirtute excellentis huius doctoris concepta, tanto grauius erat periculum, quod istius occulta, et latitans, animi peruersitas afferebat. Namque errorem, quo praecipua fidei salutaris capita, ipsumque sacrae Triados honorem studebat euertere, per insignem improbitatem impudentiamque professus, multos induxit auctoritate sua, et usque eo cepit illecebris irretitos, ut, quamuis Senatus, qui huius rei causam Sirmii cognoscebat, sententia depelleretur de gradu, a multitudine tamen, eius admiratione decepta, retineretur per uim tantisper, dum, uictus disputatione, et fractus robore, Basilii Ancyрани, in exilium eijceretur. Haec talia diligentius cum animo recensenti illud quidem exemplo non obscure constare potest, non sola rerum scientia, sed in primis quoque bonitate, constantiaque animi, in ueritatis diuinae obsequio firmati, interpretem diuinae mentis aestimari. Alioqui uere, et diuinis literis, quae Moysaëis continentur monimentis, conuenienter, Vincentius Lirinensis: **IN ECCLESIA DEI**, ut illius uerbis utamur, **TENTATIONEM POPULI ESSE ERROREM MAGISTRI**. Atque hoc quidem ita contendit, ut et rationibus exemplisque, maxime Photini, Nestorii, Apollinaris, Origenis, Tertulliani, exponat, et aevi sui, ab antiqua fide desciscientis, calamitatem deploret, cum, Religione in tanta partium studia iniquius distracta, horum, quos diuinae uocis praecones esse oporteret, alii parerent errores, alii partos, et promulgatos, uel inconsulto alienae auctoritatis obsequio, uel ingenii libidine amplexi, tuerentur, latiusque disseminarent. Equidem cum tempora ista, quibus, praeter ceteros, Donati, Pelagii, in primisque Nestorii, furis exagitabantur homines, mente repero, non difficulter intelligo, in tanta coetus emendationis dissensione, causam fuisse Vincentio, quamobrem non solum nouas perniciosasque opiniones conuelleret, et profligaret, sed etiam semetipsum aduersus errorem consulta, et, cum memoriae subdiffideret, scripta, commendatione ueritatis ultimae, quantum posset, mature praemuniret. Cum illam aetatem, cum nostra comparo, discrucior animi, uehementerque angor, haec, quibus ea tempestate laborabat ciuitas Dei, non imminuta esse mala, sed malis, ut nunquam, senectutis uitio, effoeta, ac foecunda potius est errorum libido ingenii deprauati, grauioribus aucta. Tanto magis oprandum est, ut, inter tot seculi Photinos, Photino certe non meliores, conferrentur nobis alii, ipso Basilio Ancyrano integriores, qui, nulla ullius meriti opinione a uero flexi, ore et uoce, in qualibet sacri muneris conditione et administratione, pro ueritate coelesti propugnent: tanto etiam magis commendandum Vincentii uel studium, uel, quoad nihil uitii accessit, consilium, ut a studio noui

notuitatis alieni, in priscae, et exploratae, fidei formula aduersus omnes temporum hominumque motus obfirmemur: Pannonum, qui Sinmium colebant, sacris cum Praefulis auctoritate praecerat Photinus ille quidem, et hoc maius reputandum est erroris discrimen, quo maior altiorque errantis dignitas est atque amplitudo: nemo tamen, rerum in sacris gestarum non ignarus, dubitat, quin ab iis quoque multum calamitatis in Rempublicam Christianam importari possit, importatumque sit, qui, cum non sint pari uel scientia, uel loco, aliorum tamen errores cupide arripiant, nec segnius propagent. Plura, quam uelimus, in promptu sunt exempla, quae tamen persequi longum est, et recordatione rei indignissimae molestum. In argumento sanctioris institui magis iuuat Vincentii meminisse, quam Phoini, et, quamuis luctuosa sit huius temporis memoria, minus tamen iuuat meminisse Vincentii, quam IOANNIS MICHAELIS REISMANNI. Vincentius, cum pro antiquae Religionis causa summa ope niteretur, a deo tamen a notuitatis periculo sibi cauere, ut aliquibus uisum est, non potuit, quin, relictis fontibus limpidissimis, aliqua ex doctrinae Semipelagianae lacunis hauriret. At Reismannus has, aliasque diuinae institutionis corruptelas sic detestatus est, et, quam caste colendum sit Numen diuinum, uoce, exemploque uiuendi, sic docuit, ut, quod ueritatis studium, profitebatur ille, hic omnibus constanter probaret, et, cum ab aliis, quae erat prudentia modestiaque, identidem discere gloriosum putaret, nemini tamen concederet amore illius retinendi depositi, quod non solum Timotheo, sed sibi quoque commissum esse, non ignorabat. Hac enim lege religionis colendae filium instituit Pater, munere, quod quatuor et uiginti annos integerrime curauit, et uita sanctus, literato etiam doctoris sapientiae nomine clarus, GEORGIVS REISMANNVS: hac animi sanctitate inbuit mater emendatissimi moris, MARIA DOROTHEA, ortu Polonisia: qui parentes optimi cum, A. 1715, 10c, 1xxix, XVII Kal. Sextiles, Reinhardigrimmae, in uico, altero ab Regia Saxonum lapide, susceptum, simul ac per aetatis captum licuit, domesticis magistrorum literis nauiter erudiendum curarunt, tam prospere succedente ingenii, praesertim paternae cura, quae Mitternachtianae disciplinae memoriam exemplumque seruabat, adiuti, cultu, ut A. eius seculi primo et nonagesimo, XVIII Kal. Septembres, Freybergensis Gymnasii studiis transferretur. Discipuli, inter primos relati, indolem egregiam agnoscebant, laudabantque Praeceptores eruditissimi, et uirtutem, quae, suis incitata stimulis, annos non expectaret, cognoscebant talem, ut et ingenii promptissima facultate plerisque condiscipulorum eum anteferrent, et, doctrina continuato anni labore supra aetatis modum prouecta, euntem Vitembergam, honestissimo bonae spei testimonio ornarent. A. 1715, 10c, XCIII, III Nonas Sextiles, nomen hic professus, et ciuitati ascriptus, hoc consilii ordine laboris, quo apparanda erant sacri muneris instrumenta, rationem instruxit, ut primum quidem uario doctrinarum genere, adiutoribus industriae peritissimis, Rochrenseis, Schurzsteischis, Dasseluis, Roeschelis, Verndorfis, Loescheris, Tiezmannis, Volsis, Toepferis, Edzardis, et aliis, expoliretur, tum, comparatis iam scientiae, quae huc requireretur, praesidiis, diuinarum rerum studio, ducibus solertissimis, Deutschmannis, Loescheris, Hanenckenis,

Neu-

7X245770
Neumannis, daret sese totum. Nec uero defuit aut doctrinae praerium
honoris, quem A. clō, Ioc; XCIX, solemnī nominis amplificatore,
Christiano Roehrenseo, cepit ingenii spectati iuuenis, neque uirtuti, publi-
cis eloquijs cohonestatae, occasio laudis, eruditis exercitationibus publice
priuatimque cumulanda, tantumque probata fuit Reismanni in profectu
sanctoris studii felicitas, in concionibus, ad populum habendis, industria,
et, cum facilitate copiaque, naturalis aliqua dicendi suauitas, et uocis
atque oris commendatio, ut A. clō Iō CCII, pridie Kalend. Febru-
arias, pluribus cupide petentibus, huic, praeter ceteros, demandaretur
prouincia, quam sacris, in pestilentis morbi periculo curandis, maio-
rum religio destinauit. Nactus aliquem fortunae locum, excita-
uit animum, rebus familiae afflictis, perculsum fere atque abiectum,
et, crebro datis pro concione speciminibus doctrinae, eloquentiae-
que sacrae, sic eluxit breui, ut eodem anno dubium esset nemini, quin
in locum doctissimi Kyndi. Seruestam Anhaltinorum cum plurium
dolore discedentis, optimi cuiusque suffragio, sufficeretur. Deo cum
placitum esset, ut fratri natu minori succederet maior, tam bene partes
suas administrauit ille, ut multa, nec tenuia, laudum capita forent hic
percentenda, nisi ad eximiae laudis commendationem ei satis esset, si do-
ctrinam uitae exemplo dicatur comprobasse. Desiderent in Vincenzio,
quod uelint, ii, quibus aliquo leuitatis nomine suspectus est, praesertim
cum Augustini doctrinas impugnaret, eoque a Prospero ex instituto con-
futaretur. Nos quidem in Reismanno nihil desideramus, praeter longi-
giorem uitam, cuius, tricesimo aetatis anno, tribus mensibus, spatioque
duarum hebdomadam, et tridui superato, finitae, breuitate cum fru-
stratus sit spem nostram, obitum tam acerbum cum matre, moerore con-
fecta, cum Fratre, fraterni amoris dulcedine priuato, cum uxore castiga-
tissimae uirtutis, IOANNA CHRISTIANA, natalibus Quenstadii,
ruptum, quod sex annorum uix fuerit, matrimonii foedus lacrimis prose-
quente, cum liberis, qui relicti sunt tenellae aetatis, BENEDICTO LV-
DOLPHO, et IOANNA CHRISTIANA, patre orbatis, admodum
lugemus. Decessit proximis Nonis Nouembribus, plenioris intestini morbo,
quem *νεφρολιθον* nominant, superatus, sed uiueret, si quid aut bonorum opta-
ta ualerent, aut contra fatum proficeret ars medendi, qua ei, grauius labo-
ranti, affuit fides sollicitudoque Experientissimi Medici, Christiani Vateris: ita
decessit tamen, ut sciret, quem sit in tutum optatumque quietis aeternae
portum his ex turbis proficicendum, percepto diuiniae consolationis fru-
ctu, quo cum Vir perquam Reuerendus, M. Volfius, Collega animo doctri-
nae coniunctissimus, recreauit identidem, et confirmauit. Cohortandi
estis, CIVES, ut cogitatis, quid quantumque honoris laboribus sacris, et fi-
delissimis, Reismannorum fratrum, quid nominis Quenstadii memoriae,
debeat, et H. I pomeridiana, frequentu conuentu celebretis funus, ex ac-
dibus, quas incoluit sacerdos, in coelum euectus, in AEdem Marianam ue-
teri ritu deducendum, et, grauissimo interprete Christiani cultus, plurima
ueneratione digno Antistite, ac Doctore, CASPARE LOESCHERO, pu-
blicis uitae consuetudinis honoribus afficiendum. P. P. Dominica

XXIV TRINIT. A. R. G. clō Iō CC IX

Pou 7d 5770

FK

ULB Halle

005 351 057

3

1098

ad vitam Jo. Mich. Reismanni Viteberg.

F. K. 65

Z d
5770

T rei postulat indignitas, et nihil loquuntur
quae nobis vix acris, exemplum per se debet
ut dolentis licet concors similitudo, cum
natum tenet, et gratia, a dupli lumen
dio, Phoinus. Aliter aliud mofit, dicitur
cell, analitis Anaxian, corruptis anthea, sed
mofitione dicitur. Valsep, in dicitur, mofit
eodum, hest et copio, et nam in dicitur, bono
per se dicitur, quibus rebus quantum
mo, de hunc excellenti hunc dicitur, tanto
periculum, de hunc dicitur, hunc dicitur
Tandem hunc dicitur, hunc dicitur, hunc dicitur

PRORECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
D. IO. GOTHOFREDVS
BERGERVS
POTENTISS. POLON. REGIS ET PR. ELE
CTORIS SAX. ARCHIATER, COLLEG
MEDICI SENIOR ET PROFESSOR
PRIMARIVS
CIVIBVS ACADEMICIS
S P D

BIBLIOTHECA
PUNICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

